

בצל הגרדום

למשש מגדל-אור לאנושות, וברשעותכם הי אוילית הנכם מניחים, כי עליידי מישטר זה תצליחו לשבור את רוח עמנו — העם שכל הארץ היתה לו גרדום.

כשהוא זקוף וגא הוסיף: "תיווכחו כי נתקלתם בפלדה!"
ואמנם השניים, משה ברזני ומאיר פייני שטיין, הוכיחו כי הם קורצו מפלדה אנו-שית. הם נידונו למוות, ופסק-דינם אושר עליידי מפקד הצבא הבריטי ב-27 באפריל 1947, יום אחרי תלייתם של דב גלונר וחבריו בכלא עכו.

בדרכים מחתרניות ביקשו ברזני ופייני שטיין מחבריהם שבחוק, שיגניבו לתאיהם שני רימוניידי — האחד כדי להשליכו על התליין ועל מלווי, והשני כדי לפיר צץ עצמם לדעת. חבריהם התלבטו הרבה עד שהכריעו, ולבסוף הגניבו לתאיהם שני רימוניידי מסויימים בקליפות תפוזים. אלא שהתוכנית להשליך רימון על הי תליין בוטלה ברגע האחרון. שני הנידונים חששו לפגוע ברב יעקוב גולדמן, הרב

(המשך מעמוד 18)
עולם מפאת גילו (17), ואילו חבריו נידונו למוות בתלייה.

יחיאל דרזנר, שעלה לארץ מפולין עם בני מישפתהו, בהיותו נער בן 11, שירת תקופה מסויימת במחלקת המודיעין של הי-אצ"ל ונטל חלק בכמה פעולות-קרב נוע-זות. בפני שופטיו הטיח את הדברים הבאים:

"אתם התרגלתם במשך מאות שנים להרי ריד את השוט על ראשיהם של עשרות עמים, שבהם הינכם שולטים במושברי-תיכם, וחשבתם, שגם אנו גרקיין ראשינו בפני עריצותכם. טעיתם. אנחנו נשבור את השוט שלכם. אנחנו נשים קץ להתעללות הפרועה באלה שלהם שייכת הארץ הזאת. ועתה תדעו: לא עוד תלקו את אזרחי הארץ הזאת, לא עברים ולא ערבים, כי אנו חיילי ישראל מרדנו בשילטונכם ובשיטותי הנפסדות."

דרזנר (25) נידון למוות.
אליעזר קשאני נולד בפתח-תיקוה, כבן למישפתה מרובת-ילדים, דור שלישי בארץ. בגיל 13 החל לסייע לאביו בעבודותיו ובגיל 16 החל את חייו העצמאיים כפור-עליידי, פועל-פרדסים ולוטשייה-לומים. ב-1944 נצטרף כחשוד בטרור, אך למעשה הצטרף לאצ"ל רק כעבור כמה חודשים, במחנה הגולים באריתריאה, אפריקה. לבני מישפתהו ולפרקליטיו, שהפצירו בו לחתום על בקשת-חנינה, ענה קשאני בסירוב: "הצרה היא, שאנו חושבים יותר מדי על עצמנו ומישפחותינו. צריך לחשוב גם על האומה המולדת."

קשאני (24) נידון למוות.
מרדכי אלקחי נולד אף הוא בפתח-תיקוה, כבן למישפתה מעוטת-יכולת, מי יוצאי תורכיה. את עבודתו כפועל בבית-חרושת החל בגיל 14. מאוחר יותר, כשהציטרף לאצ"ל, נודע בשורותיו כאחד הפורצים האמיצים והמעולים, שנטל חלק בפעולות-קרב רבות.

במכתב גלוי אל מוסדות היישוב כתיב אלקחי וחבריו, כי "בבקשות החנינה שלכם אתם משפילים את כבודכם ואת כבוד העם כולו".

אנו הננו שבויים, קבעו הנידונים למוות, ואנו דורשים שיתנהגו עימנו כמו עם שבויים... את רוחנו לא ישברו. אנו נדע למוות בכבוד, כיאה לעברים."

אלקחי (22) נידון למוות.
תחת מישמר כבד, שנע במכונות משוריינות, הועברו השלושה, יחד עם דב גרונר, ממיגרש-הרוסים בירושלים לכלא עכו. דבר העברתם נשמר בסוד, עד שהתקבלה הידיעה מעכו, כי השיירה עשתה את דרכה בשלום.

כעבור יומיים הועלו הארבעה אל הגר-דום.

קרב ללב

יני נידונים-למוות נפגשו בכלא ירושלים. האחד איש לח"י והשני איש האצ"ל — משה ברזני ומאיר פיינישטיין. משה בן הי-21 נולד בעיראק, הגיע לארץ עם מישפתהו כשהיה ילד, גדל והתחנך בעיר העתיקה בירושלים. מאיר, שהיה צעיר ממשה בשנה, נולד בעיר הי-עתיקה, בן למישפתה דתית. בצעירותו חבש את ספסלי הישיבה ע"י-חיים במשך עשר שנים תמימות, רכון על המישנה והגמרא.

משה ניתפס עליידי מישמר בריטי, בי אחת מסמיטאות ירושלים, כשרימון בכיסו. הרימון נועד לקטול את מפקד הדיביזיה הי-9 הבריטית, שהפילה חתימה על העיר, שהיתה נתונה למרות הצבא ("מצב צבאי"). בבית-הדין הצבאי, שבפניו נשפט, הצי-היר ברזני, כי הוא כופר בסמכויות השופי-טים הבריטיים ואינו מכיר בבית-הדין. כי ששטח את האנימאמין שלו הכריז: "העם העברי רואה בכם אויבי ושילטון זר במור-לדתו. אנו, אנשי לח"י, לוחמים בכם לשיחור המולדת. במילחמה זו נפלת בי-שביכם, ואין לכם כל רשות לשפוט אותי. בתליות לא תפחידונו, ולהשמידנו לא תצ-ליחו. עמי וכל העמים המשועבדים יילחמו באימפריה שלכם עד חורמה".

מאיר נפל בידי שוביו הבריטים, בעת ההתקפה שערכו אנשי האצ"ל על תחנת הרכבת בירושלים. הוא נפצע קשה בידו ואחרי שנתפס והובל לבית-חולים קטעו הרופאים את היד המרוסקת. גם הוא לא הכיר בסמכות בית-הדין הבריטי. בפני נוחו אצבע מאשימה כלפי שופטיו אמר: "מישטר של עצי תלייה, זהו המישטר ש-הינכם רוצים להשליט בארץ זו, שנועדה

נחש רק 6 x נכונים והזכיה הגדולה שלך!

01	02	03	04	05	06	07
08	09	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31	32	33	34	35
36	37	38	39			

עכשיו, שני מיליון ל"י יכולות להיות שלך

נופעל הפיס

111

מאתר הטעמי

Kalmezim לל חומר משמר
מזון מבושל מוקפא

איתן עמיחי הדברת מזיקים

סניפים להדברת תולעי עש וחרקי סמרים ובגדים.
רמת-גן, רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272
טל. 6-790114 רש. מס' 481/75 עסק

תו טרמפ לחייל

למדו קצרות עברית ו/או אנגלית כמחירת ובהצלחה מובטחת ב"אולפן גרג" (ברקמא) ת"א, רח' וייצמן 22, טל. 03-254826 (באיורים אחרים — לפי פניות).

הכים (למעקה) ובית-צורי במשפטם, אנוסים היינו לקחת את הצדק לידינו"

הרשמי של הוועד-הלאומי לענייני בתי-הכלא ומחנות-המעצר, שהחליט להתראות עימם עם שחר ולבלות איתם ברגעיהם האחרונים. את סודם לא גילו לרב, שמא ינסה להניאם מן המעשה.
וכך, ב-21 באפריל 1947, כשהם חבוקים איש ביד רעהו והרימונים בין חזותיהם, פוצצו עצמם שני הנידונים למוות, לתד-המת הבריטים, שהשלימו כבר את כל ההכנות לתלייתם.

חיילים של הוד מלכותו

"**עולם לא היה כדבר הזה בתולי** דות הקיסרות הבריטית." רעם אחד מצירי הפטלמנט הבריטי. דבריו כוונו לפריצה הנועזת של אנשי האצ"ל אל תוך מיבצר הכלא בעכו, במטרה לשחרר מתוכו את חבריהם, אנשי האצ"ל ולח"י. ההתקפה, שנערכה בשעות אחרי-הצהריים של היום הראשון, ה-4 במאי 1947, זכתה בפירסום עולמי ושימשה מאז מופת ודוגמה לתנועות-מחתרת אחרות ברחבי העור-לם. היא בוצעה על-ידי יחידה גדולה של אנשי מחתרת, שצויירו מראש בפנסקס-חיילי לים וצוותי-תנועה מזוייפים, כולם לובשים מדים בריטיים, כולל סמלים צבאיים, תגים ודרגות. את הדרך מבסיס היציאה — מיב-צר שוני שבין זכרון-יעקב ובנימינה — עשו במכוניות ש"הוחרמו" ברגע האחרון ונצבעו בצבע צבאי. כל הלוחמים סופרו קצר, בסיוגן האנגלים, ותודרכו להתנהג "כחיילים של הוד מלכותו". הם צויירו בהנשק מגוון: מוקשים, רימוניידי-מקרה והגנה, סטנים, ברנים, אקדחים ואף מרי-גמות קלות. תוכניתם היתה לשחרר מן הכלא 41 "טרוריסטים" מסוכנים — 30 אנשי האצ"ל ו-11 אנשי לח"י, בהתאם לרשימה שהוכנה מראש על-ידי מפקדות שני האירגונים ותוך תיאום מוקדם, בדרי-